

Het voelt een beetje als dat je kinderen uitvliegen... Iedere keer weer als de stagiaires hun tijd er in de werkplaats op hebben zitten en vertrekken naar hun master om de praktijkopleiding te gaan volgen. Ze zijn er heus klaar voor, hebben een boel geleerd en een mooie tijd gehad. Het is ze zo gegund want ze hebben er zelf hard voor moeten werken om het geld bij elkaar te verdienen. Maar toch voelt het leeg... We zijn dan ook altijd zo blij om ze even weer te zien! Als ze ons komen begroeten en even komen vertellen hoe het met ze gaat. Zo ook toen Samira, Zilfawu en Baabamu even terug waren op het nest en trots hun uniformen kwamen showen... Dat zijn gouden momenten!